

УДК 94 (477)“1941/1945”

© Павло ХОБОТ, Роман ШЛЯХТИЧ

СТРУКТУРА КРАЙОВОГО ПРОВОДУ ПІВДЕННИХ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ ОУН (р) У РОКИ НІМЕЦЬКОЇ ОКУПАЦІЇ (1941 – 1944 рр.)

Розвідка присвячена кадровій структурі Крайового проводу Південних українських земель, який був сформований ОУН (р) у роки німецької окупації. Метою статті є визначення кадрового складу Крайового проводу та функцій його членів.

Ключові слова: націоналістичне підпілля, кадровий склад, Дніпропетровськ.

Постановка проблеми. Визначення кадрового складу структурних підрозділів ОУН (р) у роки Другої світової війни є однією з актуальних проблем. Адже утаємниченість та конспіративний характер побудови будь-якого проводу ОУН (р) дуже ускладнює пошук справжніх імен очільників-націоналістів різного рівня. Не була винятком і Дніпропетровська область.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження кадрового складу підпільницьких структур національно-визвольного руху на Сході України, зокрема в Дніпропетровській області, у роки Другої світової війни майже не знайшло свого висвітлення в українській історіографії. Середпраць, у яких побіжно згадуються представники Крайового проводу Південних українських земель, слід відзначити роботи М. Слободянюка та І. Шахрайчука, Д. Куделі, П. Хобота [13; 9; 17]. Згадані автори в рамках дослідження діяльності націоналістичного підпілля в Дніпропетровській області розкривають і кадровий склад Проводу. Одним із перших діаспорних істориків, який висвітлив функціонування підпілля в Дніпропетровському регіоні був Л. Шанковський [18]. Він зазначив, що керівні посади в Проводі обіймали вихідці із Західної України, а низові ланки формувалися за рахунок місцевих мешканців. Найбільше фактологічного матеріалу стосовно кадрового складу підпілля міститься у спогадах та архівних матеріалах. Тому для написання статті ми скористалися спогадами відомих діячів національно-визвольного руху В. Кука, П. Дужого, В. Регея, Є. Стахова [14; 16; 12; 15]. Також багато фактичного матеріалу було взято з архівних документів Галузевого державного архіву Служби безпеки України та Архіву

УСБУ в Дніпропетровській області. Усі ці матеріали дали змогу максимально об'єктивно відтворити кадровий склад Проводу.

Метою статті є визначення кадрового складу Крайового проводу та функції його членів.

Виклад основного матеріалу. Структура націоналістичного підпілля мала поділ за вертикальним, географічним, горизонтальним та функціональним принципом.

Вертикально структура ОУН (р) в Україні була поділена на краї або землі – Західноукраїнські землі (ЗУЗ), Північно-західні українські землі (ПЗУЗ), Осередньо-східні, або Центральні-східні українські землі (ОСУЗ чи ЦСУЗ), Південно-східні, або Південні українські землі (ПдСУЗ чи ПдУЗ), а краї тим часом поділялися на округи, округи – на надрайони, надрайони – на райони, райони – на кущі, з декількох населених пунктів (складались переважно із сіл і хуторів), кущі – на станиці. Найнижчою організаційною одиницею було (звено) з 3 – 5 осіб [19, 84 – 85].

Горизонтальну структуру ОУН (р) становили референтури, тобто відділи, які відповідали за певний напрям роботи. За показаннями на допитах М. Полевого, до складу кожного проводу повинні були входити такі референтури: організаційна референтура; референтура пропаганди; референтура СБ; військова референтура; господарча референтура; референтури по роботі з молоддю та жінками тощо [5, 244 – 245].

Очевидно, що в кожному регіоні діяльності ОУН (р) як горизонтальна, так і вертикальна структури мали свої, місцеві відмінності.

За матеріалами допиту останнього головнокомандувача УПА та крайового провідника ОУН (р) Василя Кука до Південно-східних українських земель належали Дніпропетровська, Запорізька, Кіровоградська, Сталінська, Ворошиловградська, Херсонська, Миколаївська, Одеська області, а також Кримський півострів та Молдавія [2, 111]. А після загибелі у грудні 1942 р. крайового провідника Осередньо-східних українських земель Пантелеймона Сака-Могили керівництво націоналістичним підпіллям на ОСУЗ здійснювалося фактично із Дніпропетровська. В. Кук так оцінював місто на Дніпрі: «Взагалі Дніпропетровськ – він є дійсно таким центром, кращим центром, чим Київ. Це я навіть зі своєї практики знаю. Тому що він має і Донбас, і Одесу, і, вкінці кінців, не є далеко від Києва» [14].

Характерно, що в місті Дніпропетровську діяли одночасно три проводи: крайовий, обласний та міський. Тому доволі часто одні й ті самі особи обіймали різні посади в проводах різного рівня. З початком німецьких репресій склад проводів неодноразово змінювався, що також ускладнює персоніфікацію націоналістичного керівництва на всіх рівнях. Значною проблемою під час олюднення керівних посад у підпіллі ОУН (р) є його утаємниченість та конспіративний характер. Тому, як правило, про діячів підпілля, їхні функції та посади науковці дізнаються з кримінальних справ або зі свідчень учасників

подій. Однак пам'ять і небажання співпрацювати зі слідством давалися взнаки, про що свідчить плутанина в показах та спогадах про роль та місце тих чи інших діячів ОУН (р). Зважаючи на ці зауваження, спробуємо відтворити структуру Крайового проводу Південно-східних українських земель.

Крайові провідники

Організаційно структура Крайового проводу почала формуватися на конспіративній квартирі у Дніпропетровську 3 вересня 1941 р., коли відбулася нарада штабу Південної похідної групи, на якій було вирішено завершити діяльність похідної групи та перейти до створення підпільної організації. Цього дня керівництво проводом Південно-східних українських земель ОУН (р) перебрав на себе Зиновій (Зенон) Матла на псевдо «Святослав Вовк», який до того дня був звичайним членом групи і був спеціально відправлений з Південною похідною групою, щоб у Дніпропетровську очолити цей провід [11, 16; 4, 85].

У зв'язку з німецькими репресіями провід Південно-східних українських земель приблизно в жовтні 1941 р. перенесли з центру Дніпропетровська на передмістя, імовірно, у Нижньодніпровськ (нині – частина Амур-Нижньодніпровського району м. Дніпропетровська на лівому березі Дніпра) [18, 33]. З Різдва 1942 р. провід було перенесено вже до Кривого Рогу, куди в лютому того ж року прибуло ще кілька галичан [18, 34]. У Кривому Розі він пробув недовго і згодом знову повернувся до Дніпропетровська.

У березні 1942 р. З. Матла був відкликаний Проводом у Західну Україну. За свідченнями В. Кука, З. Матла був дуже стурбований та невпевнений у можливості проведення в Східній Україні будь-якої націоналістичної роботи. Певний час він узагалі не хотів брати участі в роботі ОУН і повернувся до організаційної діяльності лише в 1943 р. [1, 16].

За свідченнями Ганни Німець, яка виконувала при Крайовому проводі різні особливі доручення, від'їжджаючи, З. Матла доручив їй керівництво всією організаційною мережею Південно-східних українських земель, передав їй усю документацію проводу, а також пропагандистську літературу та кошти [6, 58]. Та керівництво Г. Німець було нетривалим, адже підпілля на південному сході України мав очолити більш досвідчений організатор.

У зв'язку з тим, що деякі учасники похідних груп поверталися в Галичину із зневірою щось зробити у східних областях з огляду на німецькі репресії та несприйняття націоналізму місцевим населенням, на засіданні Проводу ОУН (р), що відбувалося на Львівщині в травні 1942 р., В. Кук, який був на той момент членом Проводу та організаційним референтом всієї Організації, запропонував свою кандидатуру для керівництва підпіллям на ПдСУЗ [14]. Врешті його кандидатуру було погоджено.

Приблизно наприкінці травня – на початку червня 1942 р. В. Кук разом із групою колег прибув до Дніпропетровська й очолив Провід ОУН на Південно-східних українських землях, який знов почав діяти в місті на Дніпрі.

З діяльністю В. Кука на посаді крайового провідника ПдСУЗ пов'язаний найуспішніший етап діяльності націоналістичного підпілля на території краю.

По-перше, за неповних два роки В. Кукові вдалося створити розгалужену мережу націоналістичного підпілля фактично в кожному районі області та розширити географію підпілля на інші регіони, які входили до території діяльності Крайового проводу. Підпілля під проводом В. Кука створило свою повноцінну інфраструктуру – десятки конспіративних квартир, кілька типографій, які друкували багатотисячні тиражі листівок, налагоджену систему виготовлення фальшивих документів тощо.

Організація мала багато своїх членів та симпатиків в окупаційній адміністрації та каральних органах, що часто дозволяло уберегтися підпільникам від німецьких арештів або здійснити втечі вже заарештованих націоналістів. Служба безпеки постійно збирала інформацію про роботу СД та гестапо і проводила операції зі знищення колаборантів (поліцаїв, працівників та агентів СД), що брали участь в антиукраїнських акціях.

По-друге, В. Кук сприяв посиленню агітаційно-пропагандистської роботи – акцент робився на агітації українців за створення Української Соборної Самостійної Держави (УССД) без німецьких та радянських окупантів. Найпомітнішими пропагандистськими заходами в Наддніпрянщині були організована акція проти вивозу молоді на примусові роботи до Німеччини та агітація за збирання та переховування врожаю від окупантів.

По-третє, В. Кук взявся за модернізацію ідеології ОУН і в 1943 р. утворив у Дніпропетровську групу керівних членів Організації, що опрацювала розгорнутий проект нової програми ОУН, у якому враховувався досвід роботи на Сході, переосмислювалися деякі положення старої програми, які не сприймалися східняками, – вождівство, монопартійність, обов'язковий для націоналістів ідеалістичний світогляд, гасло «Україна для українців» тощо. Наслідком цієї праці та подальшої ідейної дискусії стали лібералізація традиційної націоналістичної доктрини та прийняття більш плюралістичної та по суті соціал-демократичної програми ОУН на III Надзвичайному Великому Зборі ОУН-бандерівців у серпні 1943 р. (окрім іншого, Організація тоді змінила назву з «революційної» на «самостійників-державників»).

По-четверте, перед наближенням радянсько-німецького фронту розпочалася активна підготовка до збройного опору радянській владі. Як наслідок, до УПА лише з Дніпропетровської області відійшло близько 20 груп місцевих підпільників.

Сам В. Кук восени 1943 р. виїхав із Дніпропетровська перед самим приходом Червоної армії, фактично останнім із Крайового проводу. З його від'їздом діяльність організованого націоналістичного підпілля на ПдСУЗ поступово була припинена [17, 100 – 113].

Організаційна референтура, підреферентури в роботі з юнацтвом та з жінками

До компетенції організаційної референтури входили:

- підбір та розстановка кадрів;
- організація конспіративних заходів (утримання конспіративних квартир, виготовлення фальшивих документів тощо);
- забезпечення зв'язку між різними територіальними одиницями;
- господарсько-матеріальне забезпечення (окремої референтури в Крайовому проводі ПдСУЗ не було);
- робота з молоддю та жінками (були окремі підреферентури).

Організаційний референт фактично виконував функції заступника провідника [3, 34 – 35].

Організаційним референтом Крайового проводу з вересня 1941 р. до свого арешту в січні 1942 р. був Тимофій Семчишин («Річка», «Тиміш», «Мирослав Річка»), який перед тим очолював Південну похідну групу [10, 460].

Наступником Т. Семчишина на цій посаді став Петро Дужий («Арсен»), який прибув до Дніпропетровська майже одночасно з В. Куком у травні 1942 р.

Перед цим він працював в організаційній референтурі у Проводі ОУН (р). За свідченнями на допитах П. Дужого, його практична діяльність зводилась до наступного:

- утримання зв'язку з дніпропетровським, запорізьким, кіровоградським, миколаївським, обома донецькими та кримським обласними проводами;
- вивчення звітів, які поступали від цих проводів і надання інформації В. Куку;
- надання територіальним провідникам практичних вказівок з організації націоналістичної сітки та дотримання правил конспірації;
- надання коштів для утримання місцевих підпільних організацій.

Крім того, П. Дужий постійно їздив по областях ПдСУЗ для надання практичної допомоги провідникам в організації підпілля [10, 34 – 35].

На посаді організаційного референту Крайового проводу П. Дужий пропрацював до липня 1943 р., після чого виїхав на Кіровоградщину для організації відділів УПА в Холодноярщині [16].

До складу оргреферентури Крайового проводу входила група зв'язкових. Усі зв'язки Крайового проводу концентрував у своїх руках Іван Демчук («Дубовий Василь»). До його завдань належало отримання інформації, яка надходила по каналах зв'язку, і передача її крайовому провідникові [14]. Найімовірніше, у підпорядкуванні І. Демчука перебували зв'язкові: Кіндрат Коломонець («Стьопа»), Степан Кріп («Пес»), Степан Сірий («Орел»), «Мовчазний», Іван Кравець («Микола»), які забезпечували контакт Крайового проводу з Рівненщиною, де розміщувався основний пункт зв'язку з Проводом ОУН (р) та з обласними проводами [7, 131]. Крім цього, І. Демчук займався і господарською діяльністю:

збирав внески (хоча казна проводу знаходилась в провідника. – Авт.), опікувався матеріальним забезпеченням підпільників тощо.

Під безпосереднім керівництвом П. Дужого працювала Г. Німець, яка виготовляла фіктивні документи для учасників ОУН (р), а також купувала німецьку літературу [6, 58].

Підреферентуру, що координувала роботу з юнацтвом (Юнацтво ОУН) у 1943 – 1944 рр. очолював Юрій-Костянтин Федорук («Лемко»), походженням із Західної України, але до складу Крайового проводу, за спогадами В. Кука, «Лемко» не входив [14]. Він одночасно був організаційним референтом Дніпропетровського обласного проводу ОУН. Юнацтво ОУН виконувало доволі важливу функцію, позаяк робота з місцевою молоддю сприяла підготовці кадрів для підпільної боротьби як із німецькою, так і з радянською владою.

Референтура пропаганди

Завданнями іделогічно-пропагандистської референтури були:

- розробка ідеологічних матеріалів;
- розробка текстів листівок та переклади їх на російську мову;
- друкування листівок та преси;
- агітаційно-пропагандистські зустрічі і збори [5, 244 – 245].

На початку діяльності ОУН в області, в умовно напівлегальний період, головними акцентами пропаганди стали: розкриття злочинів комуністичного режиму ССРСР перед українцями, формування національної свідомості через апелювання до історичних та культурних традицій, переконування в необхідності створення незалежної Української держави.

Для поширення ідеології ОУН (р) у 1941 – 1942 рр. активно використовувалися місцеві газети, особливо Криворізької та Нікопольської міських управ – відповідно «Дзвін» та «Промінь». Там відверто друкувалися статті в націоналістичному дусі та навіть цілі уривки з листівок ОУН (р), але, звичайно, без згадок про саму Організацію. Були намагання з боку підпілля також узяти під свій контроль і орган Дніпропетровської міської управи «Днепропетровскую газету», але, з огляду на антиукраїнську позицію міського голови М. Соколовського, вони виявилися безуспішними [7, 22 – 23].

З 1942 р. ідеологічно-пропагандистською референтурою керував Омелян Логущ («Іванів»). Працівниками референтури в різний період були: Катерина Мешко («Верещака»), Микола Самійленко («Лисий»), Кишенько («Професор»), В. Нофенко («Весло»), Леонід Ларжевський [8, 60 – 65]. З посиленням німецьких репресій у 1942 – 1943 рр. у пропаганді ОУН (р) почала все більше відбиватися протиокупаційна тематика, зокрема і в практичному аспекті: підпіллям були проведені агітаційно-пропагандистські кампанії – проти вивозу молоді до Німеччини та приховування врожаю від німців.

У підпорядкуванні референтури перебували десятки нелегальних типографій, переважно це були так звані склогографи та циклостилї.

До заслуг референтури, зокрема її керівника Омеляна Логуша, належить і масштабна ревізія ідеологічних та програмних засад Організації, прийнятих на III Надзвичайних Великих Зборах ОУН (р) у 1943 р.

Служба безпеки

Референтура СБ мала займатися слідством та судом, до її компетенції належало проведення розшуків та арештів, виконання каральних функцій, а також розвідка та контррозвідка [5, 244 – 245].

У практичній діяльності на терені краю СБ насамперед займалася:

- організацією визволення в'язнів з німецьких тюрем та концтаборів;
- підготовкою та реалізацією атентатів на німецьких прислужників та самих окупантів.

За спогадами В. Регея, першим референтом СБ Крайового проводу протягом 1941 р. був Микола Мушак [12]. А з 1942 р. до вересня 1943 р. очолював референтуру СБ Ярослав Петречко («Граб»). У нього в підпорядкуванні перебували два заступники: Іван Білик («Кость», «Півторак») та Леонід Ларжевський [3, 40]. Цікаво, що І. Білик був родом із Галичини, а Л. Ларжевський – місцевий мешканець. Крім заступників, до референтури Служби безпеки Крайового проводу входив помічник референта (ним був «Вірмен», який у зв'язку з хворобою в 1943 р. виїхав на лікування і до проводу вже не повернувся. – Авт.), а також машиністка «Маруся» [2, 131].

Один із заступників «Граба» – І. Білик спочатку був перекладачем у штабі 1-ї танкової дивізії «Лейбштандарт СС Адольф Гітлер» та, за свідченнями очевидців, був високого зросту (близько 2 метрів), дуже добре володів німецькою мовою і зовні був трохи схожим на німця [16]. Зважаючи на це та на особисту відвагу, він вважався одним із найкращих агентів СБ на Сході України. До його завдань належало проведення персональних терактів та визволення в'язнів із німецьких тюрем та концтаборів.

Про ефективність антинімецької роботи есбістів області свідчить той факт, що німецьке командування в 1943 р. призначило винагороду за затримання І. Білика та інших підпільників [13, 210 – 211]. СБ мала також розгалужену агентуру в місцевій поліції, включаючи найвищий рівень. Наприклад, багато допоміг Організації начальник 4 відділу (політичного) Центрального управління міської допоміжної кримінально-політичної поліції м. Дніпропетровська С. Корнієнко [15].

Військова референтура

Упродовж 1942 – 1943 рр. функціонувала військова референтура Крайового проводу ОУН (р). Тоді її очолював Михайло Медвідь («Карпович»). Провідним завданням військової референтури було проведення наборів добровольців до Української повстанської армії, а також проведення військових вишколів, наскільки це було можливо в умовах німецької окупації.

Відомо, що влітку та восени 1943 р. на території області значно збільшилася кількість осіб, які відправлялися по зв'язках до лав УПА. Проте вже весною

1943 р. до УПА відправилися перші дніпропетровці. Так, пропагандист Дніпропетровського обласного проводу Василь Худенко («Остап») навесні 1943 р. був відряджений на Рівненщину, де долучився до УПА, і виконував обов'язки шефа зв'язку штабу ВО «Заграва» на Північно-західних українських землях, політвиховника куренів «Непитайло» та «Горлиця», а згодом політреферента Південної групи УПА [9, 40]. Загалом, за підрахунками Д. Куделі, до лав УПА потрапило понад 20 дніпропетровців [9].

Таким чином, Крайовий провід майже повністю був укомплектований вихідцями із Західної України. І лише невелика кількість осіб, які входили до структур проводу, були місцевими. Це пояснюється тим, що провід Південних українських земель мав функціонувати і складатися з відданих справі націоналістів, а саме такими були члени Південної похідної групи, які й започаткували націоналістичне підпілля в регіоні. Друга ротація керівного складу проводу відбувалася впродовж 1942 р., і знову ці посади, здебільшого, займали вихідці із Західної України.

Утім, Крайовий провід функціонував як чіткий механізм, адже за невеликий проміжок часу націоналісти створили дієву мережу підпілля в усіх регіонах, які належали до сфери діяльності проводу. Це дало можливість проводити ефективну агітаційно-пропагандистську політику, залучати місцевих мешканців до підпілля та навіть проводити атентати проти німецьких та радянських вислужників.

Джерела та література:

1. Галузевий державний архів Служби безпеки України (далі – ГДА СБУ). – Ф. 6. – Спр. 51895. – Фп, т. 2.
2. ГДА СБУ. – Ф. 6. – Спр. 51895. – Фп, т. 1.
3. ГДА СБУ. – Ф. 6. – Спр. 72362. – Фп.
4. ГДА СБУ. – Ф.13. – Спр. 372. – Т. 1.
5. ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 372. – Т. 4.
6. ГДА СБУ. – Ф. 372. – Спр. 39.
7. Державний архів Служби безпеки України у м. Дніпропетровську (далі – ДА СБ України, м. Дніпропетровськ) – Спр. П-24502. – Т. 1.
8. ДА СБ України, м. Дніпропетровськ. – Спр. П-6402.
9. Куделя Д. Дніпропетровці в Українській Повстанській Армії / Д. Куделя // Діяльність підпілля ОУН на Сході України: збірник статей. – Дніпропетровськ, Східноукраїнський дослідний центр «Спадщина», 2010.
10. Літопис УПА Нова серія / [ред. рада П. Сохань, П. Потічний, Г. Боряк та ін.]. – Київ-Торонто: Літопис УПА, 2007. – Т. 18: Діяльність ОУН і УПА на території Центрально-Східної та Південної України. – 2011.
11. Матла З. Південна похідна група / Зинівій Матла. – Мюнхен: друкарня «Циццо», 1952.
12. Регей В. Від Сяну до Дніпра [Електронний ресурс] / В. Регей. – Режим доступу до ресурсу: <http://stepu.info/?p=433>
13. Слободянюк М.А. Рух Опору на Дніпропетровщині в роки Великої Вітчизняної війни / М.А. Слободянюк, І.А. Шахрайчук. – Дніпропетровськ: ВКФ «Оксамит-Текс», 2004.

14. Спогади В. Кука, записані Дмитром Куделею та Павлом Хоботом 07.08. 1994 року // Особистий архів Д. Куделі та П. Хобота.
15. Спогади Є. Стахіва // Особистий архів Д. Куделі та П. Хобота.
16. Спогади П. Дужого, записані Дмитром Куделею та Павлом Хоботом 07.08. 1994 року // Особистий архів Д. Куделі та П. Хобота.
17. Хобот П. Останній головнокомандувач УПА // Січеславщина: Краєзнавчий альманах. Вип. 6. / Упоряд. І. Голуб. – Дніпропетровськ: ДОУНБ, 2011.
18. Шанковський Л. Похідні групи ОУН. Причини до історії похідних груп ОУН на центральних і східних землях України в 1941 – 1943 рр. / Лев Шанковський. – Мюнхен: Український самостійник, 1958.
19. Щур Ю. «Награні двох світів»: український націоналістичний рух на Наддніпрянщині (1920 – 1955 рр.) / Ю. Щур. – Запоріжжя «Просвіта», 2011.

Таблиця

Крайовий провід ОУН (р) на ПдСУЗ

№	Посада	Прізвище, ім'я та псевдо керівника	Період
1	Крайовий провідник	Матла Зиновій – «Святослав Вовк»	09.1941 – 03.1942
		Тимчасово виконувала повноваження Німець Ганна – «Змійка»	03.1942 – 05.1942
		Кук Василь – «Юрій Леміш»	05.1942 – 10.1943
2	Організаційна референтура	Семчишин Тимофій – «Річка», «Тиміш», «Мирослав Річка»	09.1941 – 01.1942
		Дужий Петро – «Арсен»	05.1942 – 07.1943
	Підреферентура по роботі з юнацтвом (Юнацтво ОУН)	Федорук Юрій-Костянтин – «Лемко»	1943 – 1944
3	Іделогічно- пропагандистська референтура	Логуш Омелян – «Іванів»	1942 – 1943
4	Служба безпеки	Мушак Микола	1941 – ?
		Петречко Ярослав – «Граб»	1942 – 09.1943
5	Військова референтура	Медвідь Михайло – «Карпович»	1942 – 1943

© Павел ХОБОТ, Роман ШЛЯХТИЧ

СТРУКТУРА КРАЕВОГО ПРОВОДА ЮЖНЫХ УКРАИНСКИХ ЗЕМЕЛЬ ОУН (Р) В ГОДЫ НЕМЕЦКОЙ ОККУПАЦИИ (1941 – 1944)

Исследование посвящено кадровой структуре Краевого провода Южных украинских земель, который был сформирован ОУН (р) в годы немецкой оккупации. Целью статьи является определение кадрового состава Краевого провода и функции его членов.

Ключевые слова: *националистическое подполье, кадровый состав, Днепропетровск.*

© Pavlo KHOBOT, Roman SHLIAKHITYCH

STRUCTURE OF BOUNDARY WIRE SOUTHERN UKRAINIAN LANDS OUN(R) DURING THE GERMAN OCCUPATION (1941 – 1944)

The article deals with the staffing structure of regional guidance southern Ukrainian lands, which was formed by OUN (r) during the German occupation. The article aims to determine staffing Local Headquarters and functions of its members. OUN structure formed in the horizontal and vertical guidelines. The people who led the nationalist underground were mainly from Western Ukraine. While grassroots, level as represented by local residents.

Keywords: *nationalist underground cadre, Dnipropetrovsk.*